

Інша Каліфорнія

або

Дорогою з Лас-Вегасу до Лос-Анджелеса

Каліфорнія

Лише почувши слово Каліфорнія, більшість людей починають уявляти довжелезні пляжі з рятувальниками в апетитних червоних костюмах, розлогі дороги та шикарні будинки, Голівуд, а також звичайно Кремнієву Долину. Цей стереотип

цілком оправданий, адже частково дест так воно і є.

Але є й інша Каліфорнія, про яку більшість не чули або ж принаймні дізнаються зголом. Для довідки Каліфорнія є найбільшим за населенням штатом США і третім за

величиною. Тут стільки багатства, а ринок настільки розвинений, що, якби виділити ВВП Каліфорнії, та прирівняти до інших країн, це була б п'ята найбільша економіка світу. Відразу після Німеччини та якраз перед Великобританією.

І не лише цим багатий золотий штат! Це один із найрізноманітніших регіонів не лише Північної Америки, але й цілого світу! Це місце, де зранку можна скупатися а океані, а вже після обіду розтінати засніжені гірські схили. Всього дві години їзди на авто розділяє між собою найвищу (гора Вітні, 4 438 м.н.м.) та найнижчу (Долина Смерті, -78 м.н.м.) точки величюї держави. Навіть в культурному плані узбережжя принципові різняться від внутрішніх регіонів, а північ та південь неодноразово

обговорювали варіанти виділитися у окремі штати.

Весь цей набір та різногранність просто не можуть не вражати. Під час свого першого візиту у Каліфорнію я відвідав основні місця, що завжди на слуху. Взяв участь у конференції у Сан-Дієго при кордоні з Мексиком, два тижні прожив у Сакраменто, де зосереджена найбільша спільнота українців на західному узбережжі, декілька днів досліджував Сан-Франциско, а також дюжину днів намотував по Лос-Анджелесу.

І, як вам вже мабуть відомо, апетит приходиться під час прийому їжі. Хочеться занурюватися все глибше та глибше! Бачити і досліджувати ще і ще. Саме тому під час останнього візиту я вирішив зазирнути у нові терени...

Лас-Вегас

У листопаді 2017 року я вже вдруге прилетів у Лас-Вегас на конференцію по онлайн маркетингу. Як і попереднього разу, поряд була моя дружина Мартуся. Ми лише завершили Центральну Америку, куди прибули круїзним лайнером з Канар через усю Атлантику, та були готові до нового досвіду.

Але упустимо цей момент, оскільки: «Все, що трапляється у Вегасі, залишається у Вегасі» – або ж випливає на YouTube.

І хоче це вже Невада, багато людей включають Місто Гріхів до свого маршруту по Каліфорнії, адже Лас-Вегас знаходиться всього в п'яти годинах їзди від Лос-Анджелесу, звідки декілька днів по тому ми повинні були вилетіти на Turkish Airlines в Таїланд. Більшість їдуть автобаном, що пролягає через доволі однаманітну пустелю. Враховуючи, що цю дорогу я вже бачив, ми вирішили зробити дещо інше.

Взяли на прокат авто і виїхали у північно-західному напрямку. Буквально за годину їзди потрапляємо у перший кадр з фільмів. Десь тут знаходиться засекречена військова Зона 51, у якій досліджують всесвіт та цілком ймовірно пробують виходити на контакт з інопланетянами.

Зона 51

Забріський Пункт

Бадвотський басейн

Долина Сметрі

Зовсім поряд звертаємо з основної траси у буквально за півгодини потрапляємо у Долину Смерті. Одноіменний національний парк включає у себе багато цікавинок.

Зокрема, просто фантастичні пейзажі Zabriskie Point милуватися якими під час вечірнього сонця можна вічно.

Далі спускаємося нижче і потрапляємо у вузьку (10–15 км) й довжелезну (~130 км), оточену стрімкими горами, Долину Смерті. Ось, це найнижча точка у Північній Америці – Badwater. Глибина складає 85 метрів нижче рівня моря. Колись тут був солончак, від якого залишилася лише

кристалізована сіль. Зате з'явилося багато туристів.

Сіли у авто і поїхали в сам центр долини у точку, що називається Devils Golf Course (Диявольське поле гри у гольф). Настав магичний момент! Раптово все навколо стало рожевим. Я зупинив авто і вийшов, не розуміючи, що відбувається навколо. Здалося, наче хтось взяв та й окунув мене у якесь молоко. Насправді цей момент просто неможливо передати. Абсолютна тиша, приємне розсіяне світло і нереальні відчуття.

Це тривало всього декілька хвилин! Не пригадую таких момент у житті раніше. І не впевнений чи вдасться ще колись відчутися щось

подібне. Це просто залишитися зі мною. За мить стало майже темно. Ми подякували лоді за такі миті і поїхали далі.

Був варіант лишатися на ніч у одному із переоцінених готелів, але раз їдеться добре і ще є час (сонце у тих краях в листопаді заходить приблизно о 17 год), то треба їхати далі. В абсолютній темряві покрученими серпантинами десь за дві години ми дісталися містечка Лоун Пайн (Lone Pine), де о дев'ятій годині вже всі сплять. Принаймні таке скалося враження.

Взявши приклад з місцевих мешканців, ми запакувалися у перший же мотель і полягали спати.

Поле для гольфу Диявола

Поле для гольфу Диявола

Лоун Пайн

Лоун Пайн

Гори Сієра Невада

Наступного дня прокидуємося і виходимо на вулицю. А там, па-ра-рам, ось таке. Мене аж тігнуло від краєвиду.

Лоун-Пайн виялилося типовим старим каліфорнійським містечком, що бере свій початок з середини 19 ст. за часів Золотої Лихоманки. Єдина основна вулиця по два боки якої вишикувалися готельчики, бари і магазинчики. Мешканці поволі ходять та усміхнено вітаються з іншими. Та й загалом своєрідна ідилія. Я від такого просто кайфую.

Сьєрра-Невада

Ну, як же не поїхати в ті гори, що просто нависли над нами. Це Сієра Невада, найвищий гірський хребет у США поза межами Аляски. Поволі піднімаючись у гори до висоти понад 2 000 метрів, часто зупиняємося, робимо багато фото і просто насолоджуємося мабуть найкращою погодою, яку лише собі можна було уявити того дня.

А ось і гора Вітні (Mount Whitney) та, що з зубчиками. Найвища точка цілого США, поза межами Аляски (4 421 м.н.м.). Все, як на долоні.

Сьєрра-Невада

Гора Уїтні

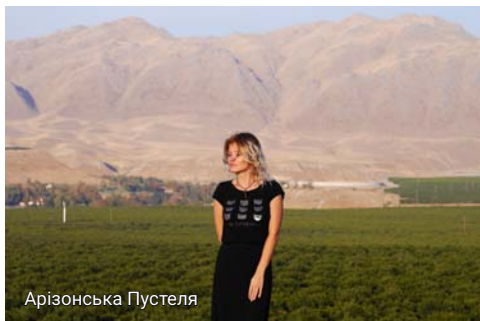
Арізонська Пустеля

Арізонська Пустеля

Арізонська Пустеля

Арізонська Пустеля

Арізонська Пустеля

Спускаємося назад та рухаємося на південь у сторону Лос-Анджелеса, адже наступного дня у нас вже літак. Неймовірно, але буквально за декілька десятків кілометрів ландшафти принципово змінилися. Засніжених схилів уже давно не видно. Натомість потрапляємо в частину посушливої Арізонської Пустелі.

До Міста Ангелів їхати прямо, але вирішуємо трішки звернути, проклаши шлях через гори. Заїхали у просте село! Ось так виглядає Каліфорнійська провінція.

Здавалося б від такої кількості краси може початися оскома.

Але ні. На подібні речі я можу дивитися вічно, а пейзажі тут щоразу інші.

Того вечора ми пізно приїхали в Лос-Анджелес. Ввечері ще зайшли у Волмарт, щоб закупитися деякими речима та заночували у Голлівуді, щоб добряче виспатися перед тривалим рейсом. Цей мегаполіс вартий тисячі статей, тому залишу розповідь про нього для іншої нагоди. А наразі скажу лише, що Каліфорнія – це просто щось! Тут точно варто побувати кожному та не один раз, адже сприйматимете її весь час по-новому.

Почуємося!

Орест Зуб – онлайн підприємець, блогер, мандрівник, письменник
Автор блогу про подорожі, саморозвиток та онлайн бізнес – openmind.com.ua

Лос-Анджелес